

Skupina seminaristov iz Gabun.

Prva božična noč v gozdu Majombe.

(Apostolski vikariat Loango v francoskem Kongo.)

Pripoveduje čitateljem „Odmeva iz Afrike“ o. Kieffer. D. sv. D.

Ako pogledaš zemljevid francoskega Kongo, zagledaš na njem velikanski pragozd, ki je približno dan hoda oddaljen od morja in ki se razprostira v daljavo in širjavo več stopinj; to je Majombe, tudi ocean, zeleni ocean, čudovito bivališče, kjer živi na tisoče človeških bitij in kjer je najvišji poglavar „Bundzi“.

20. grudna 1905 sva šla dva misijonarja na povelje apostolskega provikarja (sedanjega msg. Beroueta) v ta gozd, da bi v njem zasadila križ Gospodov. Oba — o. Pélé in jaz — sva bila bogatejša na dobri volji kakor pa v denarju; zaupala sva le v Njega, ki vse premore, ki nikdar ne vara. Odkazali so nama jako rodoviten kraj, po imenu Nsessé, štiri dni hoda oddaljen od Loango, ki je zelo pripraven za misijonsko postajo. Loango s svojimi kupčijskimi hišami, ki postajajo vedno redkejše, zadnji ostanek nekdanjega blišča. Loango ostane daleč za nami!... Pred nami se razprostira

Majombe, neizmerni gozd, katerega se veselijo in občudujejo potniki, ki se prijetno vozijo, ne pa ubogi misijonarji, ki morajo prehoditi vse peš.

Mnogo hudega sva pretrpela v par dneh! Nosači, domačini so naju zapeljali mnogokrat na krivo pot. In kakšna pota — ljubi Bog! . . .

Začel se je deževni čas; o prvem nalivu naraste najmanjši potoček v veliko reko, ponoči pa, kakor nalašč, so naju mučile nebrojne mravlje, katerih kar mrgoli. Hvala ljubemu Bogu, ki naju je osrčeval, ki nama je v najžalostnejših trenutkih pošiljal še veselje. Toda vsa znanjenja so kazala, da uporablja nevidni sovražnik vsa sredstva, da bi nam škodoval. Peti dan smo bili o tem popolnoma prepričani . . . Mislim sem, da bcdem na sveti večer že v Nsessú, da boveda že tamkaj opravila trojno daritev, ter da bo dobil Jezus na svoj rojstni dan to zemljo v posest.

Ali 24. grudna je bilo, kakor bi vse peklesne moči zgrabile gozd. Nevihta, ki nam je ves dan grozila, začela je okoli četrte ure popoldan divje razsajati. V trenutku je bila steza preplavljena; nosači od hoje utrujeni niso mogli s kovčeki več naprej. Nastane tema; vsi utrujeni, sklenemo prenočiti v gozdu. Obupno kličemo na pomoč, ali brez uspeha . . . pred nami reka, nemogoče jo prebresti. Na moje povelje narežejo možje nekaj vej iz „N z a m b i“ in postavijo nekaj navidezen šotor.

V resnici ubozna streha!

Naša ležišča so bila vsa premočena in le v enem kotičku je bilo nekaj suhega prostora, kamor smo lahko sedli. Nobene obleke, da bi se preoblekli! Pa tudi čemu? Lilo je kakor iz vedra. Začel nas je polagoma premagovati nočni mraz . . . vedeli smo, da nam preti izpod mokrega listja, trohnelega drevja pogubna mrzlica. Čutili smo se kakor majhna igrača v rokah božjih. Mrzlica, zverine, kače, mrčes — sami sovražniki okoli nas! In vendar smo bili brez skrbi, saj smo bili tukaj zavoljo Jezusa, ki nam je podelil milost trpeti s sveto družino. Ta misel nas je navdajala z velikim veseljem. Veselo smo prepevali: „Božje dete nam je rojeno“ in „Sveta noč“ — sladki napevi, ki so pregnali vse druge misli in nas tako približali Jezusu.

Medtem se zdani. Vsled prevelike utrujenosti smo proti jutru malo zadremali, ko nas nenadoma zbudi tuj glas. Iz tega glasu je zvenelo pač presenečenje in sožalje: „Ali! m p e l o h e! Ali! m p e l o h e!“

Bil je „N g a m i“, eden izmed poglavarjev Nsessa, eden izmed onih, ki so prišli pred nedavnim časom v Loango

prosit za misijonarje. Kako je prišel k nam? kako da je vedel za nas? Vsekako ostane to skrivnost. Poslala ga je božja Previdnost za vodnika; vkljub temu da je začelo iznova deževati, smo mu vendar sledili v bližnjo vas, kjer smo pri gorkem ognju lahko pogreli svoje premrzle ude.

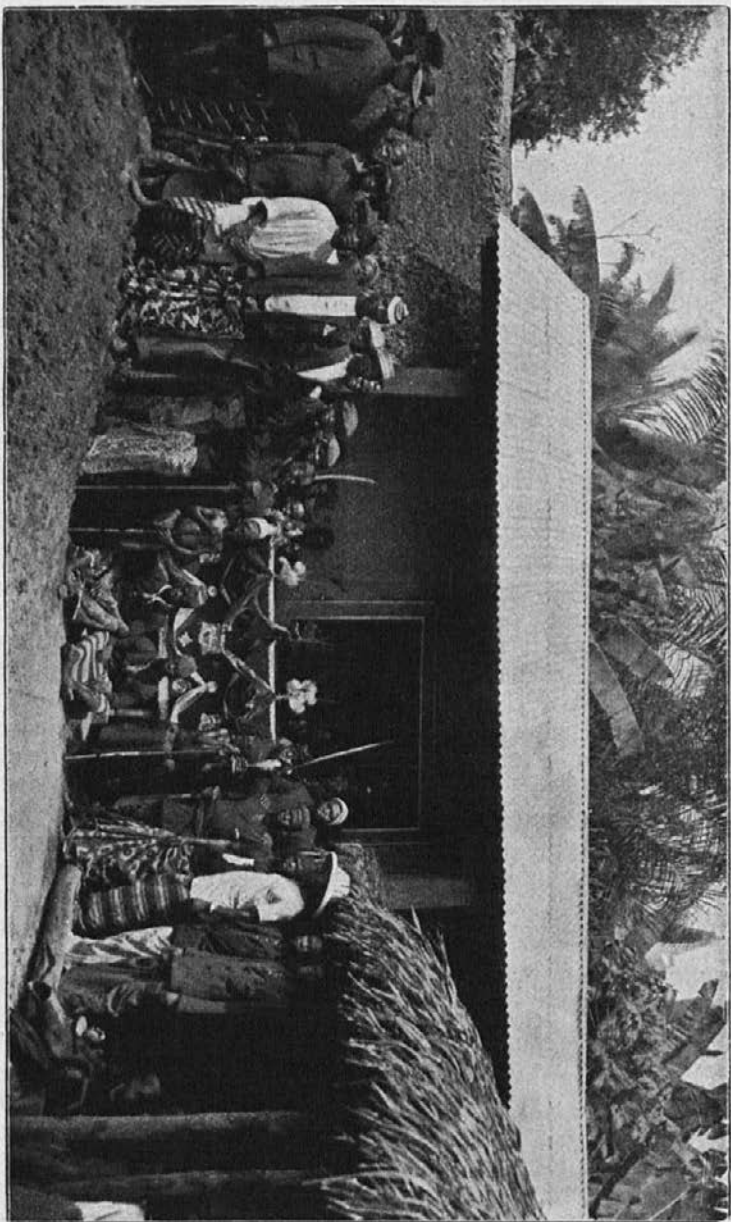
Ustanovitev Nsessa.

To potovanje nas je prav lepo pripravljalo na presečenja, katera nam je še prikrival neizmerni gozd. In v resnici, ni še bilo vsega konec!

Loemé, ki namaka celo deželo Nsessa, je zelo slikovita, vendar ima navado, da pri najmanjšem deževju izstopi. Njegova voda je potem rumenkasta, blatna in nosi od vetra izrvana debela s seboj. V takšnem slučaju se pač mora počakati, da stopi nazaj v svojo strugo. To smo storili tudi mi. Dva dni nas je gostil poglavar prebivalcev Lou Kala Bouanga; storil je to iz dobrega namena; Bog mu je zato tudi dodelil milost, da je prejel pred smrtjo sv. krst. Kakor hitro je bilo mogoče vodo prebresti, začeli smo pregledovati deželo, da bi našli primeren kraj za postajo in da bi začeli takoj z delom... Središče našega podjetja je bila vas poglavarja „Boniti“ in tri tedne smo hodili po gozdu, po hribih in ob rekah. Popisati vse, kar smo doživeli na teh pohodih, je pač nemogoče.

Ta večna potovanja so imela vendar svoj dober uspeh. Spoznala sva se tako z vsemi poglavarji dežele, katerim sva razodela tudi svoj namen. Vsi so obljubili pri delu svojo pomoč. Določenega dne se je zbralo okoli 60 mož pod vodstvom svojih poglavarjev na od naju določeni planjavi. Na dano znamenje začeli so sekati drevje tako pridno, da je ležalo vse križem; polagoma je začel postajati prostor svetlejši, bližnji griči razločnejši. Opoldne je že bilo toliko prostora, da smo lahko začeli s postavljanjem začasnih koč.

Ta dan se je vzdigovala prvič na tej planjavi katoliška molitev proti nebesom. Zemlja, ki je ravno postala naša last, bila je prej stoletja omadeževana z malikovalstvom. Velika vas je tukaj prinašala svoje darove nečistemu in krutemu maliku „Bundzi“. (V sosednji vasi se še nahaja neka okorna žaga, ki so jo rabili pri teh daritvah.) Posvečeno drevo, od katerega so dobivali „Nkassa“ strup, je rastlo neovirano, ker je bilo prepovedano ga posekati. Mislim si, da so pač morale biti presenečene duše tukaj pokopanih pradedov, ko so zaslišale glas in stopinje misijonarjev, nositeljev luči, miru in prostosti.

Pogreb poganke iz kraljevega rodu Calabar.

Mozesova smrt.

Po neki kabilski pesmi priobčil o. Duchesne, algirski misijonar, kakor jo je slišal od domačinov.

Hočem vam pripovedovati o resničnem dogodku, ki se je pripetil nekega dne našemu očetu Monki, ravno ko je hotel moliti. Izkušaj umeti, ti, kateremu je dan razum.

Srečal je množico angelov, ki so skupno kopali grob. Na njegov pozdrav mu odzdravijo vsi. „Kaj delate tukaj?“ jih vpraša.

„Grob kopljemo za tujca, ki nima tukaj nobenega sorodnika.“

„Ako je nujno,“ odvrne Monka, „bodem pa pomagal, da bodem imel tako delež z vami.“

Grobokopi v angelskih postavah odgovore: „Da, delo je nujno; pomagaj nam.“

Mozes sleče vrhnjo suknjo in začne takoj kopati. Nenadoma pravijo angeli: „Monka, mi smo pozabili mero groba; ali umrli je ravno tvoje velikosti; lahko bi kdo verjel, da si ti.“

Na te besede se vleže Monka v grob in takoj zakličejo angeli: „Tako je prav, Monka, ne premakni se več! Čas tvojega življenja je dotekel; mi smo poslani od Boga, da te pokopljemo.“

„Kako,“ odvrne Monka, „me imate v resnici za mrtvega? Ako je temu tako, naj še grem prej domov, od domačih se poslovit.“

Ko mu prošnjo uslišijo, gre Monka od svojcev se poslavljat. Prva, katero sreča, je njegova mati: „Zdravstvuj, mati,“ ji reče, „jaz odidem.“

„Zakaj se poslavljaš?“ vpraša ona. „Ako hočeš kam potovati, da bi dobil denarja za plačilo dolgov, te prosim, ostani, moj sin! Plačala bodem sama; denar mine.“

„To ni moj namen,“ pravi Mozes, „Gospod me kliče.“

„O Monka,“ odvrne mati, „ako so umrli vsi preroki, koliko bolj moraš umreti ti in jaz.“

Nato reče Monka svoji ženi: „Skrbi dobro za otroka, katerega ti zapuščam, a pokliči ga takoj, da ga enkrat vidijo moje oči.“

Ona pokliče takoj majhnega, ki naj bi kmalu izgubil varuha. Ko ga Monka zagleda, začne zdihovati. Otrok pa reče: „Pogum, oče, vrnite domov je rožnata steza.“

Nato odvedejo angeli Monko in ga postavijo na oddaljeno morje. Gospodov prijatelj najde tamkaj velik kamen,

na katerega začne tolči s palico. Kamen se razdvoji, iz sredine prileze črv, ki ima v ustih svežo travico. Ko angeli to vidijo, pravijo Monki: „Občuduj vsemogočnost božjo in bodi miren zaradi usode svojega sina, ki je nebesom veliko dražji kot ta živalica: ne bode umrl lakote.

Nato pride smrt, ki prime Monka za noge:

„Sledi usodi,“ pravi, „in pojdi v večno stanovanje.“ — „Odstopi,“ odvrne Monka, „ne bodeš pri nogah prišla v mene; jaz sem pravičen mož, ki sem rabil noge samo za hojo v Kaabo in nazaj.“

Smrt izkuša sedaj pri želodcu ter mu reče:

„Izogni se usodi, ter pojdi v večnost!“ „Tudi tukaj ne prideš v mene,“ pravi Monka, „odstrani se torej: Monka je pravičen mož, ki je živel vedno zmerno.“

Zdaj poizkuša smrt pri rokah, rekoč:

„Ogni se usodi in potuj v večnost.“ — „Tudi tako me ne dobiš,“ odvrne prerok; „odstrani se in me pusti, ker svoje roke sem rabil le za dobra dela.“

Smrt poizkuša sedaj pri ustih priti v njega in mu kliče v enomer:

„Sledi usodi in pojdi v večnost.“ — „Tudi s tega ne bode nič,“ odvrne on, „proč, proč, proč! Monka je priden mož, ki je rabil jezik le za molitev.“

Tudi pri ušesu ne opravi smrt ničesar.

„Tudi tukaj ni nič,“ odvrne on, „nikdar nisem poslušal govoric nevernikov.“

Ko poizkuša smrt priti v njega pri očeh, odgovori ji kakor navadno: „Odstrani se, jaz sem mož, ki je rabil svoje oči le za učenje svetih knjig.“

Sedaj poizkusi smrt najti vhod skozi glavo. Ali zastonj. Odgovori ji kakor navadno: „Pojdi drugam, rabil sem glavo le za učenje korana.“

Nato se poda Azrael, angel smrti, h Gospodu nazaj in mu reče: „Alah, nemogoče mi je priti v njega; on je popoln mož!“ — „Dobro, Monka, moj prijatelj!“ zakliče Alah, „nočem biti več Gospod, ako te ne pripoznam!“

Sedaj da Gospod angelu rdeče jabolko, da naj ga dá Monki. Monka začne jabolko duhati in medtem ko duha, odleti njegova duša.

Kako je razdelila družba sv. Petra Klaverja misijonske doneske iz leta 1909.¹

Družba	Vikariat ali prefektura		Skupni znesek kron
Beli očetje Lavigerie	Apost. vik. Sahara	3,132'01	29,633'09
	Apost. vik. Zg. Kongo	2,433'68	
	Apost. vik. Zgornja-Vikto- rija-Nyanza	5,128'94	
	Apost. vik. Južna-Viktorija- Nyanza	5,417'76	
	Apost. vik. v Unyangembe	3,861'63	
	Apost. vik. Nyassa	5,935'13	
	Apost. vik. Tanganjika	2,976'45	
	Nadškof Algier	200'—	
	Nakup predmetov in vozni troški	547'49	
	Očetje sv. Duha	Apost. vik. Severni-Mada- gaskar	
Apost. vik. Sansibar		4,549'97	
Apost. vik. Bagamoyo		5,984'38	
Apost. pref. Francoska-Gui- nea		863'06	
Apost. vik. Sierra Leone		468'07	
Apost. pref. Spod.-Niger		731'95	
Apost. vik. Gabun		2,888'23	
Apost. vik. Loango		4,292'64	
Apost. vik. Ubanghi		3,127'55	
Apost. pref. Ubanghi-Chari		1,983'52	
Apost. pref. Spod.-Kongo		1,911'63	
Apost. vik. Senegambien		494'57	
Misijon Kunene (Huilla)		517'82	
Misijon Lunda		111'80	
Prokura Pariz	2'40		
Nakup predmetov in vozni troški	485'23		
Jezuitje	Apost. vik. Centralni-Mada- gaskar	6,890'36	23,009'74
	Apost. pref. Rodezija	9,113'18	
	Misijon Sambesi	7,000'70	
	Apost. pref. Kwango	5'50	
Sinovi Najsv. Srca	Apost. vik. Sudan	1,774'70	1,792'05
	Za „Delo Odrešenika“	10'60	
	Vozni troški	6'75	
	Prenos		83,532'03

¹ Tej vsoti so prišteti tudi mašni štipendiji.

Družba	Vikariat ali prefektura		Skupni znesek kron
	Prenos		83,582·03
Frančiškani	Apost. pref. Tripolis	344·19	4,787·60
	Misijon v Zg. Egiptu	1,354·83	
	Misijon Mozambique	3,088·58	
Kapucini	Apost. pref. Erytrea	1,000—	8,014·21
	Apost. vik. Gallas dežel	4,034·89	
	Apost. vik. Arabija in Somali	2,911·72	
	Nakup predmetov in vozni troški	67·60	
Misijonska družba sv. Benedikta	Apost. vik. Dar-es-Salaam	2,066·81	2,120·29
	Mis. hiša St. Ottilien (Ba- varsko)	36·15	
	Vozni troški	17·33	
Družba „Bož. besede“	Apost. pref. Togo	890·13	893·93
	Mis. hiša St. Gabriel	3·80	
Palotinci	Apost. vik. Kamerun	3,404·34	3,406·74
	Mis. hiša Limburg	2·40	
Oblati Marije Brezm.	Apost. vik. Natal	5,187·36	11,359·64
	Apost. vik. Basuto-dežela	4,988·39	
	Apost. pref. Sp. Cimbebazija	1,150—	
	Vozni troški	33·89	
Oblati sv. Frančiška Saleskega	Apost. vik. Oranje-reka	2,105·50	12,940·94
	Apost. pref. Velika Namaqua dežela	9,786·17	
	Provincialna hiša na Dunaju	1,049·27	
Lijonska misijonska družba	Apost. pref. Liberia	1,000—	13,530·17
	Apost. vik. Zlatega obrežja	3,118·69	
	Apost. vik. Dahomey	2,791·88	
	Apost. vik. Benin	1,787·03	
	Apost. pref. Zg. Niger	2,232·44	
	Apost. pref. Slonokoščeno obrežje	2,097·55	
	Sanatorij La Croix (Franc.)	477·50	
Vozni troški	25·08		
Lazaristi	Apost. vik. Abyssinija	3,489·02	4,544·27
	Apost. vik. Juž. Madagaskar	1,053—	
	Vozni troški	2·25	
Očetje Brezm. Srca Marijinega	Apost. vik. Belg. Kongo	3,416·35	3,489·35
	Apost. vik. Zg. Kassai	49—	
	Prokura Rim	24—	
	Prenos		148,669·17

Družba	Vikariat ali prefektura		Skupni znesek kron
Premonstratenci	Prenos Apost. pref. Uélé		148,669·17 1,960·47
Mašniki Srca Jezusovega	Apost. vik. Stanleyjevi sla- povi Nakup predmetov in vozni troški	2,798·25	
		64·69	2,862·94
Mis. družba sv. Jožefa v Mill- Hillu	Apost. vik. Zg. Nil Uganda)		5,591·07
Misijonarji v Marijanhillu	Misijon v Marijanhillu . . . Po zast. Linc	501·91 34·17	536·09
Očetje v Monfortu	Apost. vik. Shire Vozni troški	2,001·— 35·25	2,035·25
Misijonarji de la Salette	V apost. vik. Sred. Mada- gaskar		1,110·21
Misijonarji della Consolata	Apost. vik. Kenya		1,0·0—
Sinovi brez. m. Srca Marijinega	Apost. vik. Fernando Poo		1,000—
Trinitarci	Apost. pref. Benadir		1,318·30
Jožefinci	Apost. pref. Tripolis		582·85
Mar. bratje	V apost. vik. Basuto-dežela		604·76
Misijonarji posv. duhov.	Misijon preč. Fr. Mayra (Natal) Vozni troški	1,232·25 10·15	1,242·40
Bele sestre	Misijon v Rubaga (Sever. Viktoria Ny.)	7·—	
	Mis. v Uschironbo (Unga- ngembe)	393·62	
	Mis. v Karema (Tanganjika)	125·47	
	Mis. v Mangu (Sansibar)	858·—	
	Materinska hiša St. Charles (ndšk. Algier)	50·—	
	Nakup predmetov in vozni troški	56·68	1,490·77
	Prenos		170,005·28

Družba	Vikariat ali prefektura		Skupni znesek kron
	Prenos		170,005·28
Dominikanke	Mis. Klekrsdorp (Transvaal)	50·—	
	Mis. Marija Pom. (Vzh. Nos)	53·42	
	Mis. Wood-dežela (Vzh. Nos)	507·16	
	Mis. Izeli (Vzh. Nos)	243·88	
	Vozni troški	224·77	1,079·25
Sestre drago- cene Krvi	Mis. v Kiboscho (Bagamoyo)	898·82	
	Mis. v Rombo (Bagamoyo)	536·57	
	Mis. Neuköln (Bagamoyo)	649·—	2,084·39
Sestre n. lj. G. Apost.	Mis. v Dabou (Slon. obrežje)	874·86	
	Mis. v Porto Novo (Da- homey)	694·44	
	Mis. v Agoue (Dahomey)	567·64	
	Mis. v Matarieh (Egipt)	199·16	
	Nakup predmetov	120·—	2,456·10
Oblatinje sv. Frančiška Saleškega	Mis. v Warmbad (V. Na- makva dežela)	1,002·45	
	Provincijalna hiša (Avstr.)	800·—	
	Vozni troški	6·25	1,808·70
Sestre božje Previdnosti	Mis. v Bétafo (Osred. Ma- dagaskar)	465·03	
	Mis. v Ambotolampy (Osr. Madagaskar)	192·62	657·65
Sestre naše lj. G. Namurske	Mis. v Kisantu (Kwango)		472·82
Sestre sv. Jožefa Klimškega	Mis. v Landani (Port. Sp. Kongo)	500·—	
	Mis. v Kabindi (Port. Sp. Kongo)	14·40	
	Mis. v Boromi (Zambesi)	290·58	
	Mis. v Ambohimandrosi (Madagaskar)	3·54	
	Vozni troški	117·63	926·15
Avguštinke	Mis. v Pietermaritzburgu (Natal)		537·85
Frančiškanke v Calais (Kalé)	Mis. v Harar (dežele Gallas)		209·99
	Prenos		180,238·16

Družba	Vikariat ali prefektura		Skupni znesek kron
Sestre sv. družine	Prenos Mis. v Loretto (dežela Ba- suto) Vozni troški	1,032·74	180,238·16
		41·87	1,074·61
Sestre Dunbrodiške	Mis. v Dunbrody (Vzh. Nos) Vozni troški	500—	536·99
		36·99	
Pie Madri della Nigrizia	Materna hiša v Veroni (za Sudan)		997·42
Palotinke	Mis. v Duali (Kamerun)		48·38
Usmiljenke v Gentu	Materna hiša v Gentu (Belg. Kongo)		450·81
Usmiljenke sv. Vincencija	Mis. v Farafangani (Juž. Madagaskar)		561·79
Franciškanke Marij. mis.	Materna hiša v Rimu (za Madagaskar)		416·50
Za en misijon	po želji sv. Očeta		7 265—
Afriške družbe	Marijina družbá dunajske nadšk.		57·80
Družba sv. Petra Klaverja	68 mašnih stipendij		146·28
Sv. kongregacija de Propag. fide	Darovanje na dan sv. Treh kraljev		127·98
Splošni izdatki	Nakup cerkvene obleke, poljedelskega orodja in predmetov, tisk afriških knjig		13,380·88
Skupna vsota			205,302·60

Zapiski družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 19. svečana. Msgr. de Saune, pomožni škof. škofa Kaseta, D. J., apostolskega vikarja v srednjem Madagaskarju, biva že nekaj časa v Rimu zaradi svojega misijona. Prebiva v „Germanikum“. Danes nas je obiskal v spremstvu preč. o. Ledóchowski. Pri tej priliki nas je natančneje seznanil z razmerami na osrednjem Madagaskarju. Msgr. de Saune je zelo hvalil delavnost očetov La Salette, krščanskih šolskih bratov in neumornih sester božje previdnosti. Te vodijo tudi kanonično ustanovljeno kongregacijo sester domačink, na katere se stavi mnogo upanja. Sedaj imajo tudi osem domačih novink. Ena izmed njih, po imenu Anastazija Ravao, mi je pred kratkim v imenu svojih sedem sester in v svojem pisala pismo v prav lepi francoščini in jaz se veselim, msrg. de Saune, da Vam morem izročiti pozdrave.

L. Podružnica na Dunaju. 20. svečana. Dvakratna uprizoritev drame naše gospe glavne voditeljice „Od kočje do kočje“ v dvorani trgovskega društva. Dvorana je bila pri obeh predstavah polna in igravci „Reunion“ so rešili svoje vloge v občo zadovoljnost.

Podružnica v Bocenu. 27. svečana je govoril preč. Hiacint pri dobro obiskani seji podpornikov o velikem pomenu za zveličanje, ako se kdo udeležuje misijonskega dela.

Podružnica v Inomostu. 7. svečana je bilo zborovanje podpornih udov. Ob tej priliki je govoril preč. o Hättenschwiller, D. J., o novo vpeljani „misijonski zvezi“; zelo jo je priporočal. Dal Bog k temu svoj blagoslov in uspeh!

Kakšne vtise napravi potovanje po Evropi na afrikanskega katehista?

Zapisal o. Zappa, apost. prefekt na Slonovi obali.

(Dalje.)

„Tedaj pa že morajo biti hiše v njihovi deželi velike?“
 „Hiše?! Ko bi pač mi vedeli, kaj da so hiše? ali ako vam pravim, da imajo konji, krave, koze . . . kaj? celo kokoši lepše hiše kakor mi!“

„Kokoši, praviš?“

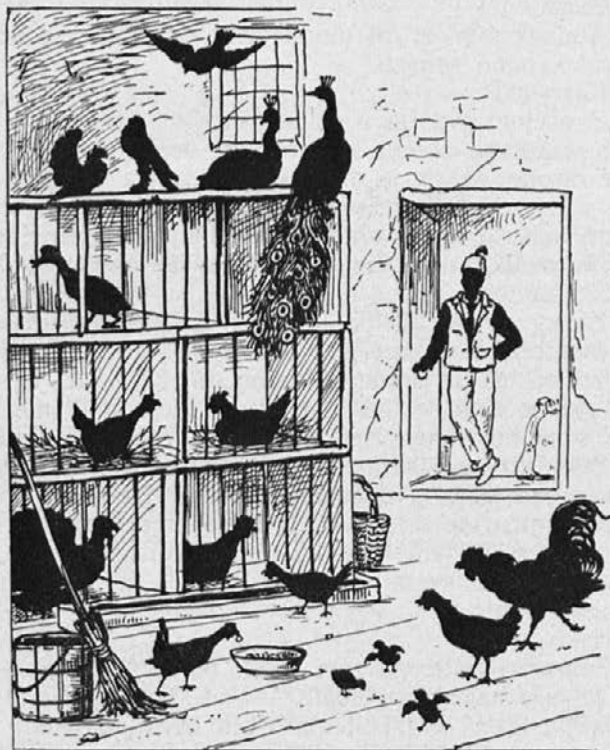
„Da, kokoši; one imajo pri belokožcih svoje hiše; visoke hiše (z nadstropji) z durmi in z okni s šipami, skozi

katera prihaja solnčna svetloba; ravnotako kakor v hišah za ljudi. No, no, mi pač ne vemo, kaj da so hiše.“ —

„Oj! Jakob; ali nisi več iz naše dežele?“

„Da, to sem; ali pa vam morem kaj drugega povedati kakor to, kar sem videl z lastnimi očmi?“

„V tem slučaju, s čim pa se morejo primerjati njihove cerkve?“

Da, kokoši; one imajo pri belokožcih svoje hiše.

„Kako vam naj to povem? Poglejte: cerkev, ki smo jo sezidali v Allu, je precej velika, ker jo hodijo tujci celo oddaleč gledat. V Azabi je še večja, celo dvakrat večja. Vrh njenega stolpa je višji kakor vrh palme. Sedaj: ko sem prvič zagledal cerkev v mestu, v katerem še živi mati našega očeta, (stolna cerkev v Milanu) sem se vgriznil v prst in z nogo udaril ob tla, ker sem bil prepričan, da vam ne bodem mogel

nikdar dopovedati, kako visoka da je? Mislite si palmo in na to postavljeno drugo in zopet tretjo, četrto, peto in še šesto in stolp te cerkve bode še vedno višji" . . .

Te katehistove besede napolnijo vse z velikim začudenjem. „Kako jim je bilo pač mogoče tako visoko zidati?“ — „Jaz vem ravno toliko kakor vi; toda, kdo si upa reči, da roka belokožca ne naredi vsega? Nekega dne je le malo manjkalo, da se nisem jezil?“

„Zakaj?“

„Toda ker bi se bil moral jeziti na samega sebe, sem se moral končno smejati.“

„Kako to?“

„Z očetom sva šla v veliko trgovino za obleko; tu je bila na razpolago obleka za može, za dečke, da celo za tako majhne otroke kakor je moj Mihael; velika množica ljudi je bila v tej trgovini; in sedaj; medtem ko se pogovarja oče z nekim, malo drugače oblečenim prijateljem kakor on (milanski duhovnik), in dočim ogledujem jaz obleke, vidim se mi bližati zamorca . . .“

„Zamorca? Si bil pač vesel?“ — „Potrpite malo, da, bil je zamorec, moje srce je od veselja poskočilo; od veselja bi bil zaukal, da se nisem bal okoli stoječih ljudi. Postojim, da bi ga počakal, a tedaj se ustavi tudi on in me gleda. Preveč sem bil vznemirjen, da bi bil začel govoriti; čez nekaj časa, ko sem se nekoliko pomiril, zapazim, da ima tudi on ravno takšno, rdečo čepico kakor jaz sedaj, brez pomisleka primem se za glavo, da bi se prepričal, če li imam na njej čepico: V tem trenotku pa sem bil kakor bi se ravno zbudil iz spanja, postal sem žalosten . . . ker sem spoznal, da sem se motil.“

„Kako to?“

„Zamorec, katerega sem videl, bil sem jaz sam. Pred menoj je bilo namreč ogledalo.“ — „Kako! In ti nisi videl ogledala?“ „Toda! vi mislite da je bilo takšno ogledalo kakor jih nosijo pri nas dekleta pri plesu. To je bilo ogledalo veliko kakor hiša.“

„Si videl mnogo železnih konjev (koles) v deželi belokožcev?“

„Tam jih niti ne štejejo; videl sem majhne otroke, ki še niti za lahko poljsko delo niso, a že jezdijo te konje, ne da bi se jim čudil kdo razen mene; toda belokožci imajo še nekaj boljšega kakor te konje; to so pozemeljske ladje (vozovi), podobne tem, ki jih belokožci vozijo po naših velikih vodah (Nigra), ki se pa premičejo po zemlji. Nekatero izmed njih vlečejo konji, konj spredaj in ladja za njim, ravno

tako kakor se žene koza na semenj, velikokrat jo vlečejo tudi psi.

„Psi?“

„Da, psi! So pa še tudi druge ladje, veliko večje brez konjev, iz nekaterih se tudi kadi kakor iz onih na vodi, iz drugih zopet nič, vendar jih ne more dohajati nobena gazela.“

„Kako se premičejo potem?“

„Kako naj vem jaz to? Vi si morda mislite, da bi vedeli, ako bi jih videli? Samo toliko sem zapazil, da tečejo pod dolgo, dolgo vrvjo, ki je brez konca in popolnoma ognjena.“

„Od česa?“

„Od ognja, vam pravim.“

„Vrv ali ladja?“

„Vrv.“

„Kako pa?“

„Ne vem, pa če pogledate, tedaj vidite od vseh strani leteti ogenj kakor blisk, ki šine iz oblakov; strah obide človeka, če to gleda.“

„Pa se ljudje ničesar ne bojijo?“

„Znajo-li beli ljudje, kaj je strah? Kaj še! Samo da ne bi k nam prinesli tistih vrvi, blisk in grom nam zadostujeta.“

„O, imate že prav! Glejte, kar se moje osebe tiče, če pomislim vse to, tedaj se vprašam, kako sem mogel še vendar priti živ iz dežele belih. Verjemite mi, pojdite ter se stegnite v pesku naših cest; poljubljajte prav srčno ta pesek, kajti smrt se ne plazi čez njega kakor se plazi po cestah belih ljudi. Tam pri njih si mora človek sedemkrat prej premisliti, preden prekorači ulico, mora okoli in okoli glave imeti oči in ušesa zmeraj napeta kakor lovec.“

„Zakaj?“

„Zavoljo ladij, ki vozijo po suhem (železnice, avtomobili), ki dan in noč švigajo na vse strani. Od vseh strani slišite rog; ta glas pa ne vabi na vojsko ali na ples, ampak vas opozori, da se smrt mimo pelje in da se je treba izogniti. Ah, da me ne bi oče večkrat prijeli za roko kakor prime mati svoje dete in ga iztrga škorpionu, mislite, da bi še videl kdaj to lepo deželo? Ne, ne — nikdar ne. — Niso pa samo ladje, ki vozijo po suhem, nevarne, katerim se je treba izogibati; tudi takšno železo imajo beli ljudje, katerega pa ni treba sukati kakor se suče meč in sulica, pa vendar umori vsakega, ki se ga dotakne.“

„Vi tam pa bodite vendar tiho, pustite ga, da dokonča . . .“ — „Gotovo, železo, ki umori vsakega, ki se ga dotakne, takšno železo imajo belci, ki je kakor hud pes, ki se

dela, kakor da bi te ne videl ter te pusti, da se mu približaš, da te vgrizne.

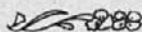
Nekega dne me popelje oče v velikansko hišo, kjer se staka voda, taka voda kakor je naša pitna voda in ta voda postane trda, tako trda, kakor je kamen za mlenje turškega zrnja (tovarna za led).“

„Pa si videl to na lastne oči?“ — „Seveda, na lastne oči, s tema dvema sem videl in s to roko, ki jo vidite, sem se dotaknil težkih kamenov, ki so nastali iz vode; mrzel amatan (sever) je nič v primeri z mrzloto teh kamenov; ako se jih dotakneš, se ti dozdeva kakor bi te žgalo. Za ves svet bi ne stopil več v ono hišo, kajti to ti je prava hiša blede smrti.“

„Smrti?“

„Kje pa bi drugod stanovala, če ne tam? Ako sem šel v to ali ono smer, tedaj mi je rekel oče: Pazi, ne dotikaj se železa; če se ga dotakneš, tedaj te umori kakor ogenj z neba; prestrašen se umaknem in zopet slišim očeta klicati: pozor! Stojiš zraven drugega železa, katero mori; poglej, saj je napisano. Zdaj stopim na levo zdaj na desno stran, povsod kamor se ganem mi je sledil svareč očetov glas, da stojim zraven železa, katero skriva smrt. Potem so gledale moje oči — vse se je sukalo in vrtelo v hiši, mrzilo me je in topel znoj je padal raz moje čelo. Mogoče, da se je očetu dozdevalo, da me izpreletava groza, kakor otroka obide strah, ki si domišljuje, da vidi strahove v temni noči, in zapustila sva ono hišo.“

(Dalje.)

Popolni odpustek

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca rožnika:

Dne 11. rožnika, na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. rožnika, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.